

دکتر مظفر بختیار

سند اجازه در خوشنویسی

رسم اجازه دهنده و اجازه سたانی (استجازه) که به سنزلت دریافت دانشناهه و احراز درجات علمی در نظام های کنونی دانشگاهی است از مهمترین سنت ها و پدیده های فرهنگی در حوزه های فناهتی و ادبی و در میان رجال اخبار بوده است. با آنکه برحسب ضرورت دریافت اجازه در تحمل حدیث و رشته های علوم دینی بیشتر رواج داشته است. به تقریب تحصیل نوع اجازات در همه تخصص های علمی و احیانآ هنری که نیاز به آموزش منظم و تعلم و تدریس نزد استادان ورزیده داشته سند اول بوده است.

دادن و ستدن این اجازات البته فقط در حوزه علم و ادب مرسوم نبوده است محترفه و پیشه وران هم در مرحله تبرز و چیره دستی در حرفه هائی که به شاگردی و دست ورزی نیاز داشته طی مراسسی که ریشه های باستانی و کنین دارد از سوی نقیبان و بابایان و سران اصناف خود گونه های اجازه کار دریافت می داشتند. در آئین اجازه یافتن کار و رزان برای درآمدن به جرگه استاد کاران که مخصوصاً در بسیاری از متون فتوت و برخی از کتب و رسائل مربوط به حسبه^۱ از آن یاد شده است داوطلب بهمان سیره مشیخه ها پیش کسوتان و «ولی» پیش خود را که به تناسب هر صناعت و حرفه به یکی از پیشوایان دین یا مقدسین منتهی می شود برمی شمرده است. البته در سواردی هم به پیشه وران هنرورز رخصت نامه از سوی استاد کاران با گواهی قاضی شیر و تسجیل کدخدایان و وجوده سردم داده می شده است.^۲

در تاریخ خوشنویسی هم بین خطاطان عثمانی اجازه گیری به صورت یک سنت در آمده

- ۱- خطیب بغدادی، الکنایة فی علم الدرايد، حیدرآباد ۱۳۵۷ق. ص ۰۳۱۷-۰۲۶
- ۲- سیوطی، تدریب الرأوى فی شرح تقریب النواوى، مدینه ۱۳۷۹ق. ، ص ۰۵-۰۶۷۶۰۵۵
- ۳- مخصوصاً رک. ثلث رسائل اندلسیة فی آداب الحجۃ والمحتسب ، به کوشش لوى پروونسال، قاهره ۱۹۵۵م، ص ۰۳۱، ۰۱۲
- ۴- کتاب الذخائر والتحف، مؤلف ناشناس، نسخه کتابخانه گوتا (ش/۹۰۳)، برگ ۰۵۰ (و این غیرا ز کتاب الذخائر والتحف تألیف قاضی رشید بن زبیر است).

بود. در رقم‌های این خوشنویسان - بخصوص در لوحه‌ها و کتیبه‌ها - ذکر این گونه استیدان‌ها به تکرار دیده می‌شود. اما این روش در فرهنگ خوشنویسی ایرانیان متداول نبود. هرچند بزرخی از استادان بزرگ اجازات شفاهی به شاگردان خود داده‌اند. همچنانکه اجازه‌های علمی لیزدر گذشته همیشه بصورت نوشتہ نبوده، گاه به اقرار شیخ اجازه (مجیز) کفايت و اعتماد سی‌شده است.^۴ اجازه‌هائی هم که استادان خوشنویس‌عشمانی سی‌دادند در واقع رخصت ترقیم (امضاء) اثر بود که از سوی استاد به شاگرد متنه داده می‌شد و گزنه این گونه امور اعتباری بخصوص در هنر چیزی را مسلم نمی‌دارد و به قول خواجه‌گان نقشبند «از سلسله کسی بجهائی نرسد» زیرا در عرصه هنر و بخصوص خوشنویسی هر سطر نوشته به تنها می‌کار وحد توانائی پیدا آورنده خود را در یک لگاه برآهل شناخت نمایان می‌سازد.

باری، این گونه استاد اجازه که شامل اطلاعات ارزنده در باب سلسله استیدان و خلفاً و مشایخ این فن و حافظان و میراث داران هنر خوشنویسی است کمیاب است و چون تدوین و گردآوری آنها معمول نبوده غالباً از بین رفته است. مصطفی‌حلمی (۱۲۹۶-۱۳۰۰ق) در مجموعه‌ای که فراهم آورده ویگانه نسخه‌آن در کتابخانه موقوفه علی اسیری (ش ۱۳۴) در ترکیه لگهداری می‌شود و عکس آن در اختیار کتابخانه مرکزی دانشگاه تهران است سند چند اجازه را نقل کرده که از لحاظ مطالعه فرهنگ و تاریخ خوشنویسی بسیار ارزنده است. این استاد اگر در نوع خود منحصر نباشد دست یافتن به نظائر آنها آسان نتواند بود. در این گفتار صورت یکی از اجازات نامه‌ها که از سوی خوشنویس نامبردار حافظ عثمان^۵ (۱۱۰-۱۱۲ق) داده شده نقل می‌شود. حلمی‌حکاک زاده همچنین متذمیریا اذن اجازه را هم در کتاب خود آورده که نمودار شکرالله هنرور از این موهبت الهی و سپاسداری از استادان سلف و نیز قداست و ارزش والای معنوی است که هنر شریف خوشنویسی در جامعه داشته است.

۴- يحصبي، الالاماع الى معرفة اصول الرواية و تقدير السمعاء ، تونس ۱۹۷۱م، ص ۸۸-۸۹.
 ۵- حافظ عثمان ملقب به «شیخ ثالث» از بزرگترین خوشنویسان عثمانی و کاتبان قرآن مجید است. نزدیک به ۵۰ مصحف به خط او هست. بیشترین قرآن‌های لفیس مکتب عثمانی بر کرسی و نسق خط اولو شده است. درباره احوال و آثار حافظ عثمان، کمال بیک خط شناس هم میهن او کتابی جامع دارد:

اجازة نامه

بسم الله الرحمن الرحيم

الحمد لله الذي رفع علم كلمة الله بيد العلوم والأدب وجعل اهلها متربفين بسلم القلم على أعلى الرتب. والصلوة والسلام الأثمان على النبي الائمه الاعلام سيد الائمه رسول العرب والمعجم محمد وعلى آله وخلفائه واصوله وفروعه وعزم وكرم. ما كتبوا في الكتاب المستطاب علم بالقلم علم الإنسان مالم يعلم.

اما بعد، اعلم ايها المتعلم المتلمذ ومن نعم الحسن في انواع الخطوط المتلذذ ان للخط الحسن البهى اشارات في الكتاب الكريم كقوله تعالى يزيد في الحلق ما يشاء. وقوله عزوجل اوأثارة من علم. فالمراد منها كما قالوا الخط الحسن وامثالهما. وبشارات في الاجاديث الشريفة ايضا. كما قال عليه السلام الخط الحسن يزيد الحق وضحاً. وقال ارقش كتابك واباهمها. وقال رابع الخلفاء الوصي الولي المرتضى على كرم الله وجهه الجلى الخط الحسن من مفاتيح الرزق، وغيره . فلذلك اردت ان اتبرّك بتنميق الوثيقه من تلامذتي الكتبه بوضع لفظة كتبه ختام آثاره التي وفقه الله لكتابتها جمعاً بين التحرير القولي والتحرير الفعلى . كما كتب علماء السلف للخلف ساع مافي المصنف . فسردت سلسلة اثلافي لاخلافني بحسن التنميق بيد التحقيق وعين التدقيق.

هذا، وقد اجزت من فريد عصره ووحيد دهره صاحب الاخلاق الحميدة والتشيم المديدة محمود جلال الدين المستجيز من شيخ الزمان واستاد الاولان مولانا محمد راسم خواجه سرائي همايون وهو المجاز المستختلف عن امام اهل الخط وفايق اصحاب ذلك النمط درويش على الثاني و هو الماذون من اسماعيل اندى في وقت عصر شيخ الزمان وهو المتلمذ عن الولي الجلى الاول درويش على وهو المستمسق عن سربي اصحاب الخلد الاستاد خالد الامجد وهو المستكتب عن رئيس كتبة المرشد في تهذيب تعليم الطلبه مولانا الحسن الاسكدارى وهو المستجيز المستفيد عن العفيف الشيخ الواحد مولانا پير محمد و هو قد تعلم عن ابيه النبيه الفاضل الوجيه شكراته خليفه وهو المسترشد عن قبلة قبيلة الكتاب ومن الكريوية المستطاب استاذ الاساتيذ ومقتدى التلامذه مرشد مريدى الخط الى طريقه الحسن والبها في تحصيل الخطوط العسنة والاملاء الا وهو الشيخ بن الشیخ خواجه حمد الله بن الشیخ مصطفی الامامی وتلك عشرة كاملة بهذا الواحد في الاقلام الستة المتداولة. جعل الله فيوض كمالاتهم للنسمة شاملة آمين بحرمة اللوح والقلم المبين. وهو كما اخبر من خير الدين مرعشى وهو من عبدالله صيرفى و

هومن قبلة الكتاب ياقوت المستعصمى و هومن حسن بهتر هلال ابن بواب^٦ و هومن محوى الخط عن الكوفية ابى على محمد بن على بن حسن بن مقلة الوزير و هومن ابراهيم سنجرى^٧ و هومن اسحق بن حماد و هومن رئيس المشائخ الصوفيه حسن بصرى رحمة الله و هومن اسد الله الغالب على بن ابى طالب كرم الله وجهه و رضى الله عنه.

حررت تلك الاجازة الحسنة لكاتب هذا الخط الجامع اقسام الحسن وانواع البها اخينا فى الله فلان بن فلانه اذناً منى بوضع كلمة «كتبه» كسائر الاساتذة الكتبة حين عرض خطوطه الحسان فى سجعهم بعون المعين وفقه الله تعالى لتکثیر الآثار کاسلافه ولتوقیر الابرار من اخلافه وانا العبد الضعيف خادم القرآن اللطيف عثمان المعروف بحافظ القرآن ابقاء الله تعالى في خدمة الطلبه بالمشق والتعليم كثراهم الرب المتنين بجاه حبيبه الائين عليه وعلى آله تعیيات المعین، اللهم صل وسلم على سيد العرب و العجم امام المسکة و المدينة والحرم و ترجمان لسان القدم معدن العلم والعلم والحكم و انجلی عنده كل الفتنة والظلم، اسمه الشريف مكتوب على اللوح المحفوظ بياقوت القلم و جسمه الشريف مدفون في المدينة المنورة و العرم . تراب الروضة الشريفة اطيب من المسک والخطم، يا ليت اكتعلنا تراب تحت القدم، سيدنا وسيد العرب و العجم، صاحب الاخلاق العميقة والشيم، نور الشمس و القمر من نور اكمـل الاسم . منيع الشفاعة للعاصين يوم القيمة قائلـا يارب امى اتمـنى ياذا اللطف والكرم مولينا ومولى العالمين ابى القاسم محمد صاحب العلم صلوـات الله وسلامـه على نبـينا وعلـى كافة الانـام وعلى آله وآله وآله واصحـابـه العـظـام ...

٦- درسورد هویت «حسن بهتر هلال ابن بواب» برخی انگاشته‌اند که این صورت تصحیف و تخلیط میان نام دو شخصیت است: حسن بن بهزاد مرزبانی لحوى مشهور که در خط او هم شاگرد ابن مقله بوده است و على بن هلال ابن الباب (باب طبق ضبط متن با استناد «ال» صورت متداول غیر عربی آنست) رک. دکتر سهیل الور، الخطاط على بن هلال، ترجمة محمد بهجهة الاذری - عزیز سامی، بغداد ١٩٥٨م، ص ٣٨ ، ٨٢ .

٧- نسبت ابراهيم سحری در منابع مختلف به صورت‌های گونه‌گون آمده است : سنجری (مطابق متن و اجزاء و مشعرات تركی) ؛ شجری (صبع الاعشی ١٦/٣ ، ١٠٤ ، - اللباب في تهذیب الانساب ٢/٣ ، - فهرست نديم ١٣ - الامالى الشعريه ٣٦٢/٢) ؛ شحری [به کسر ش ، سکون ح] (ضوء الصبح المسفر ١٨٣/١) ؛ سجزی [- سیستانی] مکرر در تحفه خطاطین مستقیم زاده افندی (استانبول ١٩٣٩) - خط و خطاطان ابوالضیاء توفیق (استانبول ٢٠٠٠ق).



نمیزه خط حافظ عثمان



نمونة خط ورقم حافظ عثمان



مِنْ اجْزَاهُ تَرْقِيمِ أَسْتَادِ (٢٣٥١٠) دَرْزِيرِ قَطْعِهِ.

سَلْسلَةِ مَشَايخِ اجْزَاهِ بِهِ سَافِنَتِ عَمَانَ مُتَهَى مِنْ شَوَّدِ

پُرْتَالِ جَامِعِ عِلْمَ اَنْتَانِي

وَيَعْلَمُ مَا فِي الْبَرِّ وَالْبَحْرِ وَمَا تَسْقَطَ مِنْ وَرْقَةٍ إِلَيْكُمْ
وَلَا حَجَّةٌ فِي ظُلُماتِ الْأَرْضِ وَلَا رَطْبٌ وَلَا كَبِسٌ إِلَّا فِي كِتَابِيْنِ

كِتَابِيْنِ الْفَقِيرِ يُجْسِدُ مِثْلَ الْشِّيْخِ عَلَى الْمُؤْمِنِيْنِ غَفِيرَةً

يَا نَمِرَةَ كِبِيرِ جَلَّ نَمَائِهِ مِنْهُ الْفِطْعَةُ الْمُبَارِكَةُ فِي الْشِّيْخِ
عَلَى الْمُؤْمِنِيْنِ الْمُهَاجِرِ إِذْ أَذْهَبَهُ فِي قَاتِلِ الْمُغْيَرِ إِذْ أَبْرَقَهُ فِي الْمُشَاهِدِ

مِنْ اجْزَاهِ دَرْزِيرِ خَطِيْهِ شَكْرِدِ